

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.820 van 10 maart 2003
in de zaak A. 70.408/IX-2462.**

In zake : Georges ELSHOCHT,
wonende te VILVOORDE,
Breemputstraat 128

tegen :

1. het Vlaams Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
2. het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van VILVOORDE.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Georges ELSHOCHT op 20 augustus 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn van 1 juli 1996 houdende goedkeuring van de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van Vilvoorde van 21 november 1995 inzake het ontslag van ambtswege van verzoeker;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur D. MAREEN;

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker, die tevens het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging bevat, en de laatste memorie van de tweede verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 7 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 december 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE BOCK, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat K. LARDINOIT, die loco advocaat K. VAN ALSENOY verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. MAREEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is sinds 2 januari 1981 penningmeester van het OCMW van Vilvoorde.

1.2. Het Vast Bureau van het OCMW draagt op 25 september 1995 de secretaris op omtrent de feiten die zich voordoen in de financiële dienst van het ziekenhuis een verslag op te maken.

1.3. Verzoeker wordt ontboden voor de raad voor maatschappelijk welzijn op 21 november 1995 om hem te horen over feiten die tot het opleggen van een tuchtstraf kunnen leiden.

Hij verschijnt niet en legt ter verantwoording daarvan ook geen attest noch schriftelijke verklaring voor.

1.4. De raad bespreekt het tuchtdossier en de verzoeker ten laste gelegde feiten. Hij overweegt dat er geen tegenargumenten werden opgeworpen door de verzoeker, waardoor besloten kan worden dat de feiten als bewezen beschouwd mogen worden, dat verzoeker als penningmeester schromelijk te kort komt in zijn opgelegde taken, dat de gelden van het Helmontziekenhuis niet, of niet meer op een behoorlijke manier worden beheerd en besluit verzoeker ambtshalve te ontslaan met ingang van 21 november 1995.

Met een brief van 22 november 1995 wordt deze beslissing aan verzoeker medegedeeld.

1.5. Het tuchtdossier wordt ter inzage gelegd van de raadsman van verzoeker op 5 december 1995.

1.6. De bestendige deputatie van de provincieraad, bij wie verzoeker een bezwaar had ingediend, besluit op 7 maart 1996 het ontslag niet goed te keuren omdat het evenredigheidsbeginsel geschonden is : betrokkene heeft geen disciplinair verleden, die sanctie kan slechts worden opgelegd voor zwaarwichtige feiten, de verantwoordelijkheid ligt niet uitsluitend bij betrokkene, het slecht functionerend informaticasysteem vormt een belangrijke verzachtende omstandigheid, er was geen enkele voorafgaande terechtwijzing en betrokkene streefde geen persoonlijk voordeel na.

1.7. Op hoger beroep van het OCMW van Vilvoorde keurt de Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn op 1 juli 1996 de beslissing van 21 november 1995 van de raad voor maatschappelijk welzijn goed.

In dat besluit, dat thans bestreden wordt, overweegt de minister dat de problemen gesteld door het informaticasysteem niet worden betwist; dat een

aantal van de ten laste gelegde feiten ten dele aan het slecht functioneren van dat informaticasysteem te wijten is; dat een van de feiten die men aan verzoeker verwijt is dat hij nalaat zelf de nodige inspanningen te leveren om zijn dienst te organiseren en aan de opdrachten van de penningmeester te voldoen; dat de ten laste gelegde feiten wijzen op een voortdurend tekortschieten, zo : het slordig omspringen met facturen en boekingen, het niet verrichten van alle handelingen tot stuiting en verval, het voorleggen van foute jaarverslagen, het niet bijwerken de ontvangsten zo spoedig mogelijk te verwezenlijken, het niet regelmatig op de hoogte brengen van het beheer van de op touw gezette invorderingen; dat bij de bepaling van de strafmaat de overheid niet alleen met de persoonlijke situatie van de ambtenaar rekening dient te houden maar ook, en vooral, met het belang van de dienst; dat de redelijkheid van de straf dan ook in de eerste plaats beoordeeld dient te worden in haar relatie met het belang van de dienst; dat, gelet op de feiten, de aard van de functie van penningmeester en het belang van de dienst, het evenredigheidsbeginsel niet werd geschonden.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel aanvoert dat de beslissing van de minister onvoldoende gemotiveerd is; dat hij na de motieven ervan te hebben hernomen stelt dat daaruit niet eens blijkt welke feiten volgens de minister terecht werden geïmiseerd noch welk belang van de dienst prevaleerde boven de strafmaat : de minister neemt enkel die feiten over die door de raad werden aangevoerd en die enigszins los kunnen staan van het informaticasysteem (quod non), doch motiveert niet waarom ze zulk een zware straf verantwoorden;

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat verzoeker zich niet nuttig op een schending van de formele motiveringsplicht kan beroepen nu hij vanaf het begin van de tuchtprocedure kennis had van alle gegevens van het dossier, terwijl voor het overige de feiten besproken en gestaafd zijn in het dossier;

2.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat verzoeker niet aangeeft welke wetsbepalingen ter zake geschonden werden; dat zij,

na het hernemen van de motieven, stelt dat daaruit duidelijk blijkt dat het ontslag vereist was voor het belang van de dienst;

2.1.4. Overwegende dat verzoeker repliceert dat het om een overname gaat van de tenlasteleggingen zonder dat blijkt welke feiten worden geïnviseerd en waarom deze terecht zouden zijn geïnviseerd : hij heeft wel steeds geweten om welke feiten het ging, maar heeft nooit meer inzicht gekregen in de wijze van beoordeling van deze feiten door de minister; dat verzoeker in zijn laatste memorie nog stelt dat, om te voldoen aan de formele motiveringswet, de beslissing waarbij een tuchtstraf wordt opgelegd de concrete feiten moet vermelden die als feitelijke grondslag die tuchtstraf verantwoorden, dat het de Raad van State toekomt na te gaan of de tuchtoverheid naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de feiten is gekomen, derhalve om na te gaan of de feiten voldoende ernstig werden onderzocht door de minister, dat de formele motiveringsplicht de betrokkene moet toelaten de concrete redenen te achterhalen die het bestuur tot de beslissing hebben gebracht, wat in tuchtzaken betekent dat de motivering de betrokkene duidelijk moet maken niet alleen welke feiten het bestuur in aanmerking heeft genomen, maar ook waarom die feiten een inbreuk zijn op de tucht en waarom de feiten de uiteindelijk opgelegde tuchtstraf rechtvaardigen en dat de motiveringsplicht, wat dat laatste betreft, stringenter moet worden opgevat wanneer het gaat om tuchtstraffen die, zoals de afzetting, sterk op de persoonlijke levenssituatie van de betrokken ambtenaar ingrijpen; dat volgens verzoeker uit de bestreden beslissing afdoende moet blijken waarom de tuchtoverheid de straf van afzetting oplegde en het meteen voor ieder redelijk denkend mens duidelijk is dat die feiten enkel met de tuchtstraf van afzetting konden worden bestraft;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers middel gericht is tegen het goedkeuringsbesluit van de minister; dat, zoals hij in zijn laatste memorie trouwens nog benadrukt, hij het gebrek aan formele motivering van dat besluit aanvoert; dat hij betoogt dat hij had moeten weten, door het besluit, hoe de minister de feiten beoordeelde en waarom dergelijke straf verdiend werd geacht;

2.2.2. Overwegende dat de minister enkel een goedkeuringstoezicht uitoefent; dat hij de concrete beoordeling van de strafbare feiten derhalve niet helemaal over behoort te doen maar in zijn besluit enkel dient te verwoorden waarom hij de door de onder toezicht staande overheid uitgesproken tuchtstraf goedkeurt, met andere woorden ze niet strijdig acht met de wet of met het algemeen belang;

2.2.3. Overwegende dat in het besluit van de minister wordt overwogen dat een van de feiten die men aan verzoeker verwijt het nalaten is om zelf de nodige inspanningen te leveren om zijn dienst te organiseren en aan de opdrachten van de penningmeester te voldoen, dat de ten laste gelegde feiten wijzen op een voortdurend tekortschieten, zoals het slordig omspringen met facturen en boekingen, het niet verrichten van alle handelingen tot stuiting en verval, het voorleggen van foute jaarverslagen, het niet bijwerken de ontvangsten zo spoedig mogelijk te verwezenlijken, het niet regelmatig op de hoogte brengen van het beheer van de op touw gezette invorderingen en dat bij de bepaling van de strafmaat de overheid niet alleen met de persoonlijke situatie van de ambtenaar rekening dient te houden maar ook, en vooral, met het belang van de dienst, zodat de redelijkheid van de straf dan ook in de eerste plaats beoordeeld dient te worden in haar relatie met het belang van de dienst;

2.2.4. Overwegende dat de toezichthoudende overheid door te verwijzen naar de concrete gegevens inzake het voortdurend tekortschieten van verzoeker aangeeft dat het ook haar oordeel is dat er voortdurend werd tekortgeschoten en waarin dat tekortschieten bestond; dat een meer specifieke omschrijving niet vereist was; dat aangezien de band met de dienst uit het opgesomde blijkt, de motieven geen nadere verantwoording behoeften; dat de vraag of het redelijkheidsbeginsel werd geëerbiedigd hierna aan bod komt; dat de formele maar ook de materiële motiveringsplicht is nagekomen; dat het middel niet gegrond is;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel schending van de hoorplicht aanvoert, doordat hij pas op de hoogte werd gesteld van het beroep toen de zaak reeds voor goedkeuring aan de minister was voorgelegd en dat op de

vraag om gehoord te worden van 28 juni 1996 pas een antwoord kwam na de beslissing op 10 juli 1996;

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn reeds op 26 maart 1996 aan de advocaat van verzoeker medegedeeld had dat de raad in beroep ging en hij op 3 april 1996 mededeelde wie als raadsman was aangesteld, dat volgens de rechtspraak men enkel gehoord moet worden door de tuchtoverheid en niet door de toezichthoudende overheid, aangezien de organieke wet van 8 juli 1976 daarin niet voorziet;

3.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij meent dat het middel niet zozeer tegen haar is gericht, dat zij alle voorschriften van de nieuwe gemeentewet heeft nageleefd maar verzoeker zelf heeft verzaakt aan de mogelijkheid om gehoord te worden, waardoor hij niet met goed gevolg de toezichthoudende overheid kan verwijten hem daartoe niet de gelegenheid te hebben verleend, terwijl bovendien in een tweede hoorplicht aldaar niet voorzien is;

3.1.4. Overwegende dat verzoeker repliceert dat vernemen wie de advocaat is niets te maken heeft met het kennis nemen van het instellen van het beroep zelf en dat hij medisch gezien niet in de mogelijkheid was om gehoord te worden; dat hij in zijn laatste memorie nog betoogt dat volgens artikel 301 van de gemeentewet de oproeping melding moet maken van het recht van betrokkene om de openbaarheid van de hoorzitting te vragen indien hij voor de gemeenteraad moet verschijnen, alsook van het recht om het horen van getuigen en de openbaarheid van het verhoor te vragen en dat daarvan geen sprake was in de oproepingsbrief van 4 oktober 1995;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift tot annulatie het duidelijk heeft over het horen tijdens de goedkeuringsprocedure in beroep voor de bevoegde minister; dat de hoorplicht enkel geldt voor de eigenlijke tuchtoverheid -hier de raad voor maatschappelijk welzijn- en niet voor de toezichthoudende overheid, die niet optreedt als een echte beroepsinstantie welke opnieuw de

tuchtbevoegdheid zou uitoefenen, maar die enkel de tuchtbeslissing kan goedkeuren of haar goedkeuring onthouden, ook al voorziet de wet in een goedkeuring "in tweede aanleg", die immers steeds een goedkeuring blijft; dat dit toezicht in de regel uitgeoefend wordt op stukken;

3.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij aan verzoeker medegedeeld heeft dat ze in hoger beroep ging tegen de niet-goedkeuring door de bestendige deputatie; dat aangezien er geen hoorplicht bestond, het verzoeker zelf toekwam de nodige stappen te ondernemen om zijn standpunt aan de minister mede te delen en daardoor ook de gelegenheid te baat te nemen om te wijzen op de gebreken die volgens hem kleefden aan de uitgesproken tuchtstraf; dat het middel niet gegrond is;

4.1.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert doordat hij, op één vergetelheid na, alle tenlasteleggingen kan weerleggen en hij nog geen enkele berisping heeft gekregen, dat slechts één feit is bewezen en dat het niet van die aard is om meteen een ambtshalve ontslag te rechtvaardigen;

4.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat voor bewezen mogen worden gehouden, de tekortkomingen aan de beroepsplichten en de nalatigheid van verzoeker het nodige te doen opdat, ondanks de moeilijkheden met het informaticasysteem, de gelden behoorlijk beheerd zouden worden en dat in het arrest nr. 39.771, MOORS, van 23 juni 1992, de Raad van State geoordeeld heeft dat de redelijkheid van de straf in de eerste plaats in haar relatie tot het belang van de dienst beoordeeld moest worden;

4.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij aanvoert dat de rechter zich niet in de plaats van het bestuur kan stellen en zij verwijst naar de rechtspraak vervat in het arrest nr. 51.160, DEKEYSER, van 17 januari 1995, stellende dat de ambtenaar zijn verweer nopens het bewezen zijn van de feiten die de

tuchtoverheid hem ten laste legt in eerste instantie aan de tuchtoverheid zelf kenbaar moet maken;

4.1.4. Overwegende dat verzoeker dan weer verwijst naar zijn depressieve toestand en betoogt dat de toezichthoudende overheid de feiten onmogelijk terdege kon beoordelen zonder mondelinge toelichting; dat hij meent dat het OCMW de schade grotendeels zelf heeft gecreëerd; dat hij in zijn laatste memorie voorts stelt dat de schending van het redelijkheidsbeginsel impliceert dat de motieven van een beslissing wel in feite juist zijn en in rechte aanvaardbaar, maar in redelijkheid de beslissing zelf niet kunnen dragen omdat er tussen de motieven en de inhoud van de beslissing een kennelijke wanverhouding bestaat, dat weliswaar het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van de strafmaat in de plaats te stellen van de tuchtoverheid, maar hij wel een kennelijk onredelijke tuchtsanctie onwettig vermag te bevinden; dat aangezien de Raad van State aanneemt dat bij het bepalen van de strafmaat de tuchtoverheid rekening mag houden met eerder opgelopen tuchtstraffen, de Raad van State ook vermag rekening te houden met een onberispelijke staat van dienst, dat het ontslag de zwaarst mogelijke sanctie uit de waaier is en het ook de enige sanctie is die de band tussen de partijen volledig en definitief verbreekt, dat die sanctie dan ook enkel verantwoord is indien de overheid in alle redelijkheid van mening kan zijn dat het te bestraffen gedrag van die aard is dat het verder in dienst houden van haar personeelslid onmogelijk is, dat de Raad van State dus mag nagaan of de minister, rekening houdende met de specifieke context, de persoonlijke toestand van verzoeker en het belang van de dienst, redelijkerwijze tot de conclusie moest komen dat in casu de zwaarste sanctie zich opdrong, doch dat men niet redelijkerwijze tot die slotsom kon komen, zoals onder meer de bestendige deputatie dat ook had geoordeeld;

4.2.1. Overwegende dat de Raad van State bij het beoordelen van de wettigheid van een tuchtsanctie niet vermag zich in de plaats te stellen van de tuchtoverheid; dat hij enkel vermag na te gaan of die overheid daarbij de grenzen van de redelijkheid niet te buiten is gegaan; dat het onredelijk bevinden van een tuchtstraf inhoudt dat, ook al zijn de motieven op zich zowel feitelijk als juridisch juist, het

ondenkbaar voorkomt dat een redelijk oordelende overheid tot een dergelijke voorstelling van de feiten zou kunnen komen of dat zij voor die feiten een dergelijke tuchtstraf zou opleggen;

4.2.2. Overwegende dat ofschoon verzoeker formeel enkel het ministerieel goedkeuringsbesluit aanvecht -wat hij in zijn laatste memorie nog lijkt te bevestigen- en wat dat betreft verwezen moet worden naar de vorige middelen, het middel ook betrokken kan worden op de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn; dat het middel dan kan worden opgevat dat de minister, door een kennelijk onredelijke tuchtstraf goed te keuren, zich eveneens aan die onredelijkheid bezondigt;

4.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat slechts één fout voor bewezen kon worden gehouden en dat, zijn antecedenten in acht genomen, in redelijkheid voor dat feit geen zo zware tuchtstraf als het ontslag van ambtswege kon worden opgelegd; dat de Raad van State dus tot het besluit zou moeten komen dat het ondenkbaar is dat een in redelijkheid beslissende overheid tot het besluit zou kunnen komen dat meer dan één tuchtfeit bewezen is en/of dat zij voor dat feit zulk een zware tuchtstraf oplegt; dat wat verzoeker naderhand aanvoert over zijn depressieve toestand geen verband houdt met het redelijkheidsbeginsel maar met de vraag of de ten laste gelegde feiten voldoende bewezen zijn;

4.2.4. Overwegende dat verzoeker voor zijn betoog weliswaar steunt op het eerste niet-goedkeuringsbesluit van de bestendige deputatie, volgens welk de sanctie onevenredig zwaar is tegenover de feiten, maar geen eigen argumenten aanreikt teneinde aan te tonen dat de beslissing van de minister of van de raad voor maatschappelijk welzijn die hij goedkeurt kennelijk onredelijk was, noch wat het aangetoond zijn van de feiten noch wat de strafmaat betreft, tenzij dat zijn staat van dienst onberispelijk was; dat dit laatste gegeven weliswaar in aanmerking kon worden genomen om een lichtere tuchtstraf op te leggen doch louter de omstandigheid dat dit niet is geschied niet aantoonst dat de opgelegde straf onredelijk zwaar was; dat overigens ook moet worden vastgesteld dat op verzoeker niet de zwaarste sanctie -de afzetting- werd toegepast; dat het middel niet gegrond is;

5.1.1. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel "machtsoverschrijding wegens dwaling omtrent de feiten, de feiten werden op onredelijke wijze beoordeeld" aanvoert; dat hij stelt dat de minister enkel de feiten zoals naar voor gebracht door de tweede verwerende partij in aanmerking heeft genomen, doch dat het redelijk ware geweest de argumentatie van verzoeker te horen; dat verzoeker meent alle feiten op één na te kunnen ontkrachten; dat verzoeker dan omstandig zijn betoog omtrent de feiten herneemt dat hij voor de bestendige deputatie heeft gevoerd;

5.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat in geval het gaat om een goedkeuringsbevoegdheid, nagegaan moet worden of het bestuur zich aan de zorgvuldigheidsplicht heeft gehouden; dat zij uiteenzet dat verzoeker op de hoorzitting, zonder verklaring, niet aanwezig was, dat hij op 16 oktober 1995 de voorzitter van het OCMW schriftelijk heeft medegedeeld uitdrukkelijk af te zien van elk recht van verdediging, dat de raad alzo de tenlasteleggingen, gezien de gegevens van het dossier, voor bewezen kon houden en zij daarbij verwijst naar het feit dat zij de vaststellingen zelf op hun gegrondheid heeft getoetst : verzoeker heeft tussen 24 februari 1994 en 31 juli 1995 nooit problemen gemeld, sinds 1993 vertrok geen enkele herinnering;

5.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij herinnert aan het feit dat in het kader van de tuchtprocedure verzoeker geen enkele opmerking heeft laten gelden en het slechts bij de toezichthoudende overheid is dat hij een hele uiteenzetting houdt, hoewel hij heeft gewerkt tot een half uur voor de raadszitting; dat de tweede verwerende partij voorts een aantal betwistingen betreffende de feiten beantwoordt;

5.1.4. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de verwerende partijen weigeren om een volledige kijk te krijgen op het dossier en de verdediging, nu zij hem alle mondelinge verdediging ontzegden; dat hij nog een aantal concrete feiten aanhaalt ter verdediging; dat verzoeker in zijn laatste memorie aanvoert dat uit de

beslissing van de minister niet kan worden afgeleid dat hij de middelen van verzoeker op hun echtheid heeft onderzocht;

5.2.1. Overwegende dat in tuchtzaken de tuchtrechtelijk vervolgde persoon zijn verdediging ten gronde in de eerste plaats voor de tuchtoverheid zelf moet voeren; dat indien hij niet akkoord gaat met de tuchtsanctie, hij de wettigheid en de opportuniteit van die sanctie kan betwisten middels een bezwaar bij de toezichthoudende overheid doch, zoals vermeld, zonder dat deze de hele tuchtprocedure over dient te doen; dat hij uiteindelijk de door de tuchtoverheid en de toezichthoudende overheid genomen beslissingen op hun wettigheid kan laten toetsen door de Raad van State die, zoals ook reeds is vermeld, daarbuiten enkel echt onredelijke beslissingen nietig kan verklaren;

5.2.2. Overwegende dat verzoeker zich ten gronde niet heeft verdedigd voor de raad voor maatschappelijk welzijn, hoewel hij behoorlijk was opgeroepen; dat hij die raad dan ook niet ten kwade kan duiden dat deze geen acht heeft geslagen op een standpunt dat verzoeker immers niet naar voor heeft gebracht; dat het pas na het uitspreken van de op één na zwaarste tuchtstraf is dat verzoeker zich ten gronde is gaan verdedigen voor de bestendige deputatie; dat zijn uitleg als zou het wegens zijn depressieve toestand zijn geweest dat hij zich niet heeft verdedigd voor de raad voor maatschappelijk welzijn als een verklaring achteraf voorkomt, te meer daar hij vooraf had laten weten dat hij zich niet zou verdedigen en hij noch vóór noch na de vergadering van de raad voor maatschappelijk welzijn een medisch attest heeft voorgelegd om zijn niet-verschijnen te rechtvaardigen; dat wanneer de zaak in beroep behandeld wordt voor de minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, verzoeker weerom passief blijft, ofschoon hij van het feit dat het OCMW hoger beroep had ingesteld in kennis was gesteld; dat verzoeker uiteindelijk voor de Raad van State poogt aan te tonen wat hij voor de raad voor maatschappelijk welzijn van Vilvoorde had moeten doen, namelijk dat de tuchtfeiten niet voor bewezen konden worden gehouden of dat hij zelf er geen schuld aan had; dat, ook al zou verzoekers uiteenzetting enkel de bedoeling hebben aan te tonen dat de tuchtoverheid op een volstrekt onredelijke wijze tot haar opvatting omtrent het bewezen zijn van de ten laste gelegde feiten

gekomen is, herhaald moet worden dat het niet de taak is van de Raad van State om het tuchtonderzoek over te doen en dat ook niet evident blijkt dat de raad voor maatschappelijk welzijn een onredelijke beslissing heeft genomen door verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen en de minister door daaraan zijn goedkeuring te verlenen; dat ook het vierde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien maart 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.